

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

วิธีการเพื่อความปลอดภัย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 48 วางอยู่บนหลักการของทฤษฎีป้องกันสังคม ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองป้องกันสังคมจากอาชญากรรม โดยตามหลักการของทฤษฎีมุ่งที่จะจัดการกับอาชญากรรมก็เพื่อที่จะป้องกันสังคมมากกว่าที่จะลงโทษผู้กระทำความผิด ซึ่งจะเห็นได้จากอิทธิพลของทฤษฎีนี้ได้มีการแทรกซึมเข้าไปสู่กฎหมายของประเทศต่างๆ มากมายในคริสต์ศตวรรษที่ 20 ถึงแม้ว่าทฤษฎีป้องกันสังคมยังไม่เป็นที่โต้เถียงกันอยู่ในหลายๆ ประการแต่ก็มีการยอมรับของประเทศต่างๆ ในการนำไปใช้ก็จะเห็นเป็นหลักประกันได้ว่า ทฤษฎีป้องกันสังคมนี้เป็นที่ยอมรับกันในอารยะประเทศต่างๆ ได้ในระดับหนึ่ง บทบัญญัติที่ได้รับแนวความคิดจากการนำเอาทฤษฎีป้องกันนี้ เช่น พระราชบัญญัติป้องกันการกระทำความผิดอาญา (Prevention of Crime Act) ของประเทศอังกฤษ และวิธีการเพื่อความปลอดภัย เป็นต้น วิธีการเพื่อความปลอดภัยมุ่งที่จะป้องกันก่อนที่จะมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น และในขณะเดียวกันก็เป็นการแก้ไขผู้กระทำความผิดไปด้วย โดยมีให้มีการกระทำความผิดซ้ำอีกในการกระทำที่มีอาการป่วยทางจิต การนำมาตราการนี้มาใช้กฎหมายจำต้องระบุให้มีความชัดเจนลงไปว่าบุคคลที่มีจะกระทำความผิดมีอาการอย่างใดบ้างที่ปรากฏขึ้นแล้วจะสามารถที่จะนำตัวบุคคลที่มีอาการทางจิตมาบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายบังคับได้กับบุคคลดังกล่าว ซึ่งถือว่าสิ่งนี้เป็นเงื่อนไขในการนำเอามาตรการทางกฎหมายมาบังคับใช้ เงื่อนไขดังกล่าวก็คือ “ภาวะที่มีความเป็นอันตราย” ของผู้กระทำความผิดที่ได้รับการยกเว้นโทษเนื่องจากความวิกลจริต หากปราศจากข้อเท็จจริง หรือเงื่อนไขอันนี้แล้ว การที่จะนำเอามาตรการทางกฎหมายมาบังคับใช้กับผู้กระทำความผิดที่มีอาการดังกล่าวก็ไม่อาจทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย แต่ปัญหาประการหนึ่งของการนำเงื่อนไขการนำมาตรการมาบังคับใช้ คือการวินิจฉัยสถานะความเป็นอันตรายของผู้กระทำความผิด ที่ไม่อาจที่จะกระทำได้โดยวิธีการที่ชัดเจนและมีความแน่นอน ได้อย่างเพียงพอซึ่ง ความหมายของคำว่า “ภาวะความเป็นอันตราย” ที่ยังเป็นที่ยังแย้งกันในทางวิชาการอยู่อย่างมาก และในปัจจุบันความเห็นในความหมายของความหมายดังกล่าวในความเห็นทางการแพทย์กับนักกฎหมายต่างก็มองความหมายไปคนละแง่มุม ดังนั้นการวินิจฉัยก็อาจจะไปกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญได้ดังนั้นปัญหาการนำมาตรการมาบังคับใช้ตามมาตรา 48 ก็คือความเป็นอันตรายนั้นจะต้องมีอยู่และการวินิจฉัยต้องกระทำด้วยความระมัดระวังจึงจะนำมาตรการดังกล่าวมาบังคับได้อย่างเหมาะสม ในเรื่องของกร

ปฏิบัติต่อผู้ได้รับการยกเว้นโทษเนื่องจากความวิกลจริตนั้น ในเรื่องของบทบัญญัติกฎหมายนี้ สามารถแบ่งแยกออกไปได้อีก 2 ลักษณะ คือมาตรการตามประมวลกฎหมายอาญา กับมาตรการตามกฎหมายเฉพาะการแบ่งแยกเช่นนี้ก็ถือตามลักษณะของมาตรการที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายของแต่ละประเทศๆ ที่ใช้มาตรการตามประมวลกฎหมายอาญาได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น เยอรมัน ไทย เป็นต้น กฎหมายของระบบนี้จะบัญญัติเฉพาะมาตรการการปฏิบัติต่อผู้วิกลจริตซึ่งกระทำความผิดในทางอาญาเท่านั้นวิธีการนั้นก็คือวิธีการเพื่อความปลอดภัยนั่นเอง สำหรับประเทศที่ใช้มาตรการตามกฎหมายเฉพาะได้แก่ประเทศ อังกฤษ และ

ในปัจจุบันประเทศไทยก็ได้มีบทบัญญัติกฎหมายไว้เฉพาะก็คือ พระราชบัญญัติสุขภาพจิต 2551 แต่พระราชบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติให้ครอบคลุมไปถึงบทบาทของพนักงานอัยการที่จะนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาบังคับใช้ให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะเห็นได้จากมาตรา 35 ที่ว่าภายใต้บังคับมาตรา 14 ตามประมวลวิธีพิจารณาความอาญาได้กำหนดอำนาจให้พนักงานสอบสวน หรือศาลส่งตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยไปรับการตรวจบำบัดรักษาโดยได้กำหนดระยะเวลาในการประเมินอาการของผู้ต้องหาหรือจำเลยได้ในกรณีที่มีอาการทางจิตและไม่สามารถที่จะต่อสู้คดีได้ และพระราชบัญญัติสุขภาพจิตมาตรา 36 ได้กำหนดไว้ว่า ภายใต้บังคับมาตรา 14 วรรคสอง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้อำนาจสถานบำบัดรักษารับผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ควบคุมรักษาโดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจนกว่าอาการจะทุเลา เว้นแต่พนักงานสอบสวน หรือศาลจะมีคำสั่งหรือมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น แต่ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยได้มีมาตรา 46 ซึ่งเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยกรณีการเรียกประกันทัณฑ์บน

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 ซึ่งกำหนดว่า “ในกรณีวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามมาตรา 46 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับเสมือนเป็นความผิดอาญา แต่ห้ามมิให้คุมขังชั้นสอบสวนเกินกว่าสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ผู้ถูกจับมาถึงที่ทำการของพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ แต่มิให้นับเวลาเดินทางตามปกติที่นำตัวผู้ถูกจับมาศาลรวมเข้าในกำหนดเวลาสี่สิบแปดชั่วโมงนั้นด้วย” สามารถพิเคราะห์ได้ว่า หากมีพฤติการณ์อย่างใด

อย่างหนึ่งตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 46¹ แห่งประมวลกฎหมายอาญา กล่าวคือ มีบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่มีลักษณะอาจก่อเหตุร้ายใดๆ ให้เกิดอันตรายแก่บุคคล หรือทรัพย์สินของผู้อื่นเจ้าหน้าที่ของรัฐย่อมมีอำนาจจับกุมบุคคลนั้นเสมือนว่าเขาเป็นผู้กระทำความผิดอาญาได้ทันที หากใช้เป็นเพียงผู้ว่าจะกระทำความผิดอาญาในอนาคตคงที่เคยเท่านั้น ไม่เช่นนั้นจึงต้องพิจารณาย้อนกลับไปที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 78 อีกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อนุมาตรา 1 เพราะสามารถใช้เป็นเงื่อนไขที่จะทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าดำเนินการควบคุมผู้ป่วยทางจิตได้ เพราะเมื่อมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญาให้ถือว่าพฤติกรรมที่เป็นอันตรายเป็นความผิด เมื่อได้เกิดขึ้นต่อหน้าเจ้าพนักงานย่อมถือเป็นการกระทำความผิดซึ่งหน้าตามมาตรา 80² แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ อย่างไรก็ตามเท่าที่ผ่านมา มาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้กลับยังไม่ได้ถูกนำมาใช้อย่างจริงจัง ซึ่งอาจเป็นเพราะบทบัญญัติที่อยู่ในพระราชบัญญัติที่มักไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นนั่นเอง

ตามประมวลกฎหมายอาญา หมวด 3 ส่วนที่ 2 ว่าด้วยวิธีการเพื่อความปลอดภัย มาตรา 46 ที่กล่าวมาแล้วเป็นข้อกำหนดในลักษณะป้องกันเหตุร้ายที่อาจเกิดขึ้น โดยอาศัยการชำระเงินเป็นค่าทัณฑ์บน แต่มาตรการดังกล่าวยังเป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ ทั้งนี้เพราะการชำระเงินทัณฑ์บนเป็นเพียงปัจจัยที่ทำให้ผู้ใกล้ชิดต้องคอยควบคุมดูแลบุคคลที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการก่อให้เกิดอันตรายให้เข้มงวดมากขึ้นเท่านั้น มาตรการนี้หาได้ทำให้อาการทางจิตที่เป็นต้นเหตุแห่งการก่ออันตรายหาย หรือบรรเทาเบาบางลงแต่อย่างใด ไม่ ดังนั้น เหตุอันตรายที่ไม่คาดคิดทั้งต่อบุคคล

¹ มาตรา 46 “ถ้าความปรากฏแก่ศาลตามข้อเสนองของพนักงานอัยการว่าผู้ใดจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นก็ดี ในการพิจารณาคดีความผิดใด ถ้าศาลไม่ลงโทษผู้ถูกฟ้อง แต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ถูกฟ้องน่าจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นก็ดี ให้ศาลมีอำนาจที่จะสั่งผู้นั้นให้ทำทัณฑ์บน โดยกำหนดจำนวนเงินไม่เกินกว่าห้าหมื่นบาทว่าผู้นั้นจะไม่ก่อเหตุดังกล่าวแล้วตลอดเวลาที่ศาลกำหนด แต่ไม่เกินสองปี และจะสั่งให้มีประกันด้วยหรือไม่ก็ได้.

ถ้าผู้นั้นไม่ยอมทำทัณฑ์บนหรือหาประกัน ไม่ได้ให้ศาลมีอำนาจสั่งกักขังผู้นั้นจนกว่าจะทำทัณฑ์บนหรือหาประกันได้ แต่ไม่ให้กักขังเกินกว่าหกเดือน หรือจะสั่งห้ามผู้นั้นเข้าเขตกำหนดตามมาตรา 45 ก็ได้”

² มาตรา 80 “ที่เรียกว่าความผิดซึ่งหน้านั้น ได้แก่ ความผิดซึ่งเห็นกำลังกระทำ หรือพบในอาการใดซึ่งแทบจะไม่มี ความสงสัยเลยว่าเขาได้กระทำความผิดมาแล้วสุดๆ

อย่างไรก็ดี ความผิดอาญาดังระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายนี้ให้ถือว่าความผิดนั้นเป็นความผิดซึ่งหน้าในกรณีดังนี้

(1) เมื่อบุคคลหนึ่งถูกไล่จับตั้งผู้กระทำโดยมีเสียงร้องเอะอะ

(2) เมื่อพบบุคคลหนึ่งแทบจะทันทีทันใดหลังจากการกระทำผิดในถิ่นแถวใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุนั้น

และมีสิ่งของที่ได้มาจากการกระทำผิดหรือมีเครื่องมือ อาวุธหรือวัตถุอย่างอื่นอันสันนิษฐานได้ว่าได้ใช้ในการกระทำผิด หรือมีร่องรอยพิรุณเห็นประจักษ์ เสื้อผ้าหรือเนื้อตัวของผู้นั้น”

นั่นเอง ผู้ใกล้ชิด หรือบุคคลอื่นในสังคม จึงยังคงเกิดขึ้นได้อยู่ตลอดเวลา แต่ก็เห็นได้ว่าในการที่จะนำบทบาทของพนักงานอัยการที่จะนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาใช้ในกรณีที่จะเรียกประกันทัณฑ์บนซึ่งได้ทำการศึกษาจากบทที่ 4 จะเห็นได้ว่าเป็นบทบาทของพนักงานอัยการโดยตรงที่จะนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยในกรณีเรียกประกันทัณฑ์บนมาใช้บังคับได้โดยตรงซึ่งได้พิจารณาจากที่สำนักงานอัยการสูงสุดได้ออกระเบียบสำนักอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2547 ที่ได้กำหนดบทบาทของพนักงานอัยการที่เกี่ยวข้องกับการนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาบังคับใช้ตาม

1) ข้อ 71 (คดีวิธีการเพื่อความปลอดภัย)

ผู้ต้องหาในคดีใด อยู่ในข่ายเป็นผู้กระทำผิดคดีที่จำเป็นต้องฟ้องขอให้กักกันหรืออยู่ในข่ายที่อาจขอให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยอย่างอื่น ให้พนักงานอัยการสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมให้ได้ความว่าผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดคดี หรือให้ได้ความว่าเป็นกรณีที่อาจขอให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยอย่างอื่นได้ แล้วพิจารณาส่งไปตามรูปคดี

การดำเนินการเกี่ยวกับการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย ให้นำความในหมวดที่ 6 ของระเบียบนี้มาใช้บังคับ

2) ข้อ 154 (เจตนารมณ์ของการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย)

ในการดำเนินคดีอาญา ให้พนักงานอัยการคำนึงถึงมาตรการการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญาและกฎหมายอื่น เพื่อควบคุมผู้กระทำความผิดบางประเภท และเพื่อกันผู้กระทำความผิดคดีออกจากสังคม เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย อันเป็นการป้องกันอาชญากรรมและแก้ไขผู้กระทำความผิดนอกเหนือไปจากการลงโทษ

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นการที่พนักงานอัยการจะนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยในกรณีของการเรียกประกันทัณฑ์บนซึ่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา 46 ได้กำหนดให้เป็นอำนาจของพนักงานอัยการโดยเฉพาะมาบังคับใช้ในกรณีของผู้มีอาการทางจิตซึ่งจะเห็นได้ว่ายังไม่เกิดการกระทำความผิดขึ้นแต่มีเหตุเกรงว่าผู้มีจิตบกพร่อง โรคจิตหรือ จิตฟั่นเฟือนอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชนจึงมีความเหมาะสมและจำเป็นที่จะนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยให้อำนาจของพนักงานอัยการในการร้องขอต่อศาลให้ส่งตัวผู้ต้องหาไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลได้

ในกรณีที่ผู้ป่วยทางจิตได้รับการยกเว้นโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 65 ได้บัญญัติผลของการกระทำความผิดของผู้มีจิตไม่ปกติว่าหากกระทำความผิดในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบ หรือ ไม่สามารถบังคับตนเองได้ ไม่ต้องรับโทษ กล่าวคือศาลจะพิพากษายกฟ้อง แต่หากยังสามารถรู้ผิดชอบอยู่บ้าง หรือยังสามารถบังคับตนเองได้บ้างต้องรับโทษ แต่ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ซึ่งจะเห็นได้ว่าเมื่อศาลยกฟ้องหรือลงโทษ

น้อยลงดังกล่าวแล้ว หากการปล่อยตัวจำเลยซึ่งมีจิตไม่ปกตินั้นจะทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่ประชาชน ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติวิธีการเพื่อความปลอดภัยไว้ใน มาตรา 48 ว่า ศาลจะสั่งให้ส่งตัวจำเลยไปคุมไว้ในสถานพยาบาลก็ได้ ดังนั้นเมื่อมีการสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งกระทำความผิดในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบได้เพราะมีจิตบกพร่อง โรครจิต หรือจิตฟั่นเฟือนและพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้อง และส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการฯ มีอำนาจที่จะใช้ดุลพินิจในการที่จะสั่งไม่ฟ้องซึ่งเป็นอำนาจของพนักงานอัยการในการพิจารณาสั่งคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 ส่วนตัวผู้ต้องหานั้นพนักงานสอบสวนจะส่งตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ เว้นแต่ผู้ต้องหาจะถูกศาลขังอยู่แล้วซึ่งพนักงานอัยการอาจจะมีคำสั่งให้ปล่อยตัวผู้ต้องหา หรือขอต่อศาลให้ปล่อยตัวผู้ต้องหา ในกรณีที่ผู้ต้องหามีอาการป่วยทางจิตซึ่งเป็นที่น่าเกรงกลัวว่าผู้ต้องหาอาจไปก่ออันตรายให้เกิดแก่ประชาชนได้ แต่ปรากฏว่าในบทบัญญัติของกฎหมายไม่ได้ให้อำนาจแก่พนักงานอัยการในเรื่องที่จะป้องกันมิให้ผู้ต้องหาไปก่ออันตรายดังกล่าวในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีต่อศาล ซึ่งจะทำให้กระบวนการพิจารณาไปขึ้นไปสู่การพิจารณาของศาลในการที่จะนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 48 มาบังคับใช้ในชั้นของการพิจารณาของศาลได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงจำเป็นที่จะต้องให้อำนาจแก่พนักงานอัยการที่มีฐานะเป็นเจ้าพนักงานของรัฐในการร้องขอต่อศาลให้ส่งตัวผู้ต้องหาที่มีอาการวิกลจริตไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำและความหมาย

สาเหตุที่ความหมายของถ้อยคำตามกฎหมายกับความหมายในทางแพทยมีความแตกต่างกันเช่นนี้ สืบเนื่องมาจากในขณะที่มีการร่างกฎหมายความรู้ทางนิติจิตเวชในประเทศไทย ยังไม่ได้รับความสนใจมากนัก ประกอบกับกฎหมายของไทยเองทั้งประมวลกฎหมายอาญาและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญายังอยู่ในช่วงกำลังพัฒนา การให้ความสำคัญกับการคุ้มครองผู้ป่วยจิตเวชจึงยังไม่ครอบคลุมและไม่มีความชัดเจนเพียงพอที่จะปฏิบัติให้สอดคล้องกับหลักสากล ทำให้การให้ความคุ้มครองไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นสำหรับประเทศไทยไม่เพียงการขาดนิยามของคำที่ใช้ในกฎหมายเท่านั้น ซึ่งยังไม่ชัดเจนและในปัจจุบันมีพระราชบัญญัติสุขภาพจิต 2551 ได้บัญญัติคำนิยามไว้ชัดเจน และได้นำมาเป็นบทเชื่อมโยงในมาตรา 35 ซึ่งให้นำมาใช้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและประมวลกฎหมายอาญา จึงมีความเห็นว่าการแก้ไขให้มีคำนิยามให้ชัดเจนยิ่งขึ้นในประมวลกฎหมายอาญา

5.2.2 ปัญหาที่พนักงานอัยการจะนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาใช้บังคับ

1) กรณีการเรียกประกันทัณฑ์บน

ซึ่งจากการศึกษาในเรื่องบทบาทของพนักงานอัยการซึ่งเป็นเจ้าพนักงานของรัฐที่มีอำนาจที่จะนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาใช้บังคับเพื่อป้องกันมิให้เกิดอาชญากรรมให้เกิดขึ้นในสังคมซึ่งได้มีระเบียบของสำนักงานอัยการสูงสุดได้กำหนดไว้โดยเฉพาะที่ให้พนักงานอัยการได้มีบทบาทในการนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาใช้ได้ตรง ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 46 ได้กำหนดไว้เป็นอำนาจของพนักงานอัยการไว้โดยเฉพาะในการที่จะนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาใช้โดยให้เจ้าพนักงานอัยการมีอำนาจที่จะร้องขอต่อศาล ดังนั้น

ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่า ควรที่จะมีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาในมาตรา 46 โดยเพิ่มเนื้อหาที่จะให้ อำนาจแก่พนักงานอัยการที่ร้องขอต่อศาลเพื่อที่จะนำวิธีการเพื่อความปลอดภัย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 48 มาบังคับใช้ในกรณีผู้ต้องหาทางจิตที่มีลักษณะที่จะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่น โดยให้เพิ่มเติมเนื้อหาของกฎหมายใน มาตรา 46 ว่าถ้าผู้จะก่อเหตุร้ายตามมาตรา 46 วรรคแรก เป็นบุคคลตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 65 วรรคแรก ให้นำความในมาตรา 48 มาใช้บังคับได้โดยอนุโลม

2) กรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง

ซึ่งจากการที่ศึกษาในเรื่องการที่มีผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 65 วรรคแรก นั้นที่ว่า ผู้ใดกระทำความผิดในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบ หรือไม่สามารถบังคับตนเองได้เพราะมีจิตบกพร่อง โรคจิต หรือจิตฟั่นเฟือน ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้น

แต่อย่างไรก็ดีที่ผลของการตรวจจากแพทย์แล้วรับฟังได้แน่นอนแล้วว่าผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบตามมาตรา 65 วรรคแรกซึ่งไม่ต้องรับโทษ พนักงานอัยการก็จะใช้ดุลพินิจสั่งไม่ฟ้องผู้กระทำความผิดดังกล่าวซึ่งเป็นอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 ซึ่งเป็นการสั่งคดีที่ชอบแล้ว เพราะวัตถุประสงค์ของการฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการก็คือ เพื่อพิสูจน์ความผิดและให้ศาลลงโทษ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏแน่นอนว่าผู้ต้องหาไม่ต้องรับโทษตามกฎหมาย พนักงานอัยการจึงมีภาระหน้าที่อันสำคัญที่จะวินิจฉัยว่าที่เหตุสมควรที่จะฟ้องผู้ต้องหาหรือไม่ในกรณีที่สั่งไม่ฟ้องแล้วปล่อยตัวบุคคลดังกล่าวไป โดยที่ยังมีสภาพจิตไม่ปกติอาจจะไปก่อเหตุร้ายได้อีก จึงควรนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 48 มาบังคับใช้เพื่อป้องกันมิให้กระทำความผิดซ้ำ แต่เมื่อได้พิจารณาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 65 วรรคแรกแล้วไม่ได้ให้อำนาจพนักงานอัยการในกรณีที่มิคำสั่งไม่ฟ้องไว้โดยเฉพาะ ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่มีกระบวนการพิจารณาขึ้นไปสู่ศาลที่ศาลจะพิจารณาสั่งได้ และก็ไม่มียกกฎหมายที่จะให้อำนาจแก่พนักงานอัยการที่จะร้องขอให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 48 มาบังคับใช้แก่ผู้กระทำความผิดดังกล่าวได้โดยเฉพาะเหมือน

ดังเช่นที่กฎหมายได้บัญญัติให้อำนาจพนักงานอัยการไว้โดยเฉพาะในกรณีที่จะนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยในกรณีการเรียกประกันทัณฑ์บน ดังนั้น

ผู้เขียนมีความเห็นว่าควรที่จะแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 48 ใหม่ โดยในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ไม่ต้องรับโทษเนื่องจากเป็นผู้มีจิตบกพร่อง โรคจิต หรือจิตฟั่นเฟือน ตามมาตรา 65 วรรคแรก และเห็นว่าการปล่อยตัวผู้ต้องหาดังกล่าวจะเป็นการไม่ปลอดภัยแก่ประชาชน พนักงานอัยการอาจยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ส่งผู้ต้องหาไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลให้ศาลทำการไต่สวนคำร้องของพนักงานอัยการและหากว่าศาลเห็นว่าการปล่อยตัวผู้ต้องหาเป็นการไม่ปลอดภัยแก่ประชาชนก็ให้นำความในมาตรา 48 ตามประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม